

РЕШЕНИЕ

№ 1861

гр. София, 12.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-21 СЪСТАВ, в публично заседание на девети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Свилен Станчев

при участието на секретаря Снежана Ат. Апостолова
като разгледа докладваното от Свилен Станчев Гражданско дело № 20211100108250 по описа за 2021 година

Делото е образувано по предявен от Г. Т. Г. срещу П. на Р. Б. иск с правно основание чл. 2 ал. 2 т. 3 от ЗОДОВ за заплащане на обезщетение в размер на 150 000 лева за неимуществени вреди, настъпили вследствие обвинение в извършване на престъпление по чл. 199 ал. 1 т. 3 във вр. с чл. 198 ал. 1 във вр. с чл. 26 от НК, по което ищецът е бил оправдан с влязла в сила присъда.

Ищецът Г. Т. Г. излага, че на 15.07.2016 г. бил задържан за проверка на документи и му била взета мярка за неотклонение „задържане под стража“ с определение на Пловдивския окръжен съд от 19.07.2016 г. Впоследствие, на 18.01.2017 г. от Окръжна прокуратура Пловдив бил внесен обвинителен акт, с който на ищеца били повдигнати обвинения за шест грабежа от шест възрастни жени с причиняване на средни телесни повреди, съответно на 16.05.2016г., на 18.05.2016г., на 19.05.2020г., на 22.05.2016г., на 28.05.2016г., на 11.07.2016г., квалифицирани като престъпление по чл. 199 ал. 1 т. 3 във вр. с чл. 198 ал. 1 и чл. 26 от НК. Проведено съдебно производство по образуваното НОХД № 118/2017 г. приключило с оправдателна присъда № 76 от 25.09.2017г. на Окръжен съд Пловдив. Присъдата била частично отменена от Пловдивския апелативен съд, който признал ищеца за виновен само за деянието на 11.07.2016 г. и му наложил наказание лишаване от свобода за срок от 7 години. С решение №161/01.11.2018г. по н. д. №782/2018г. на ВКС била отменена присъда №3/19.03.2018г. на Пловдивския апелативен съд. След връщане на делото, с решение №22 по внохд №575/2018г. от 07.02.2019г. на Пловдивски апелативен съд била потвърдена оправдателна присъда №76/25.09.2017г. по нохд. №18/2017г. на Окръжен съд Пловдив, с която ищецът бил признат за невинен по всичките шест грабежа, включително и в частта на извършено инкриминирано деяние на 11.07.2016г.

Ищецът твърди, че общата продължителност на наказателното

производство била една година и седем месеца, в който период мярката „задържане под стража“ не била изменена година и два месеца, до 25.09.2017 г., когато била изменена в „подписка“ до края на съдебното производство. Ищецът твърди, че задържането му било поради негови устни самопризнания, направени от страх, след психологически натиск. Задържането му било съпроводено с морални и физически вреди и унижения. Позовава се на извършени според него процесуални нарушения при разследването и предоставяне на адвокатска защита. Обвиненията срещу ищеца били публично разгласени, с което той бил унижен. Публикуваните снимки на ищеца послужили на един от свидетелите да посочи ищеца като извършител на грабежа. Публикациите били повод за извършване на действие разпознаване, което било основание за повдигане на обвиненията, които станали обществено известни. По време на задържането ищецът понесъл тормоз, който влошил физическото и психическото му здраве. При задържането му не било съобразено заболяването му от параноидна шизофрения и вследствие задържането и до момента изпадал в състояние на силна тревожност. По време на престоя си в ареста и в затвора търпял физически болки и страдания, без да получи своевременно лекарска помощ и търпял малтретиране от други лица. В резултат на описаното, след освобождаването си ищецът не можел да се освободи от причиненият му стрес, изпадал в депресии и се чувствал публично унижен. Стресът от наказателния процес и мярката за неотклонение, допринесъл за влошаване на здравословното състояние на ищеца, което се изразявало във високо кръвно налягане. На основание описаните обстоятелства, ищецът твърди, че е претърпял неимуществени вреди вследствие повдигнатото незаконосъобразно и недоказано обвинение и свързаното с него задържане, което ограничило правото му на свободно придвижване и му причинило физически и емоционални увреждания.

На основание изложените обстоятелства, в исковата молба е направено искане до съда да осъди ответника П. на Р. Б. да заплати на ищеца Г. Т. Г. обезщетение за неимуществени вреди в размер на 150 000 лева, ведно със законна лихва до окончателното изплащане на сумата.

Ответникът П. на Р. Б. оспорва иска със следните възражения:

- възражения за недоказаност на неимуществените вреди;
- възражение за приключване на наказателното производство в разумен срок и за законосъобразност на действията, извършени от разследващите органи;
- за завишеност на размера на претендираното обезщетение.

Съдът като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в съвкупност, прие за установено следното:

На 16.05.2016 г. в III РУ на МВР гр. Пловдив е започнало досъдебно производство № 224/2016 г. срещу неизвестен извършител за извършен на 16.05.2016 г. в гр. Пловдив грабеж на портфейл със сумата от 150 лева от З.Щ.С. 82 годишна – престъпление по чл. 198 ал. 1 от НК. С две постановления от 18.07.2016 г. и едно постановление от 27.07.2016 г. на

прокурор в Пловдивската районна прокуратура, с това досъдебно производство били обединени ДП № 228/2016 г., ДП № 230/2016 г., ДП № 235/2016 г., ДП № 278/2016 г. на III РУ на МВР, ДП № 253/2016 г. и ДП № 325/2016 г. на IV РУ на МВР. След проведени разпити на свидетели и разпознавания на лице, при които част от пострадалите са го посочили за извършител, ищецът Г. Т. Г. е бил привлечен като обвиняем за престъпление по чл. 198 ал. 1 от НК с постановление от 16.07.2016 г. на разследващ полицай при III РУ на МВР гр. Пловдив. На 18.07.2016 г. ищецът е бил повторно привлечен като обвиняем за престъпление с горната правна квалификация, извършено при условията на чл. 26 от НК, като в постановлението са описани общо пет деяния: съответно на 16.05.2016 г., 19.05.2016 г., 22.05.2016 г., 28.05.2016 г. и 19.06.2016 г. Постановленията са предявени на обвиняемия и същият е разпитан с участието на служебен защитник. На 11.11.2016 г. ищецът отново бил привлечен като обвиняем за престъпление по чл. 199 ал. 1 т. 3 във вр. с чл. 26 от НК – грабеж при условията на продължавано престъпление, като в постановлението били описани общо шест деяния, съответно на 16.05.2016 г., 18.05.2016 г., 19.05.2016 г., 22.05.2016 г., 28.05.2016 г. и 11.07.2016 г., две от които – на 28.05.2016 г. и на 11.07.2016 г., били придружени със средна телесна повреда. Постановлението е предявено с участието на служебния защитник и при отказ на обвиняемия да го подпише, както и последващия протокол за разпит (ДП том I л. 36-37). Производството е било предявено на 05.12.2016 г. с участието на адвокат Д.З. (ДП том I л. 295). Производството е приключено на 07.12.2016 г. с мнение „за съд“ (ДП том II л. 296).

Досъдебното производство е внесено в Пловдивския окръжен съд с обвинителен акт от 18.01.2017 г., с който на ищеца било повдигнато обвинение в престъпление по чл. 199 ал. 1 т. 3 във вр. с чл. 198 ал. 1 и чл. 26 ал. 1 от НК. По внесения обвинителен акт било образувано НОХД № 118/2017 г. на ПОС. С разпореждане № 297 от 23.01.2017 г. съдията докладчик е извършил действията по действалите към тази дата чл. 254-256 (отм.) от НПК и е насрочил предварително изслушване на страните по реда на глава XXVII от НПК. Разглеждането на делото е проведено по общия ред, след като ищецът в качеството му на подсъдим е отказал разглеждане по реда на съкратеното съдебно следствие в съдебно заседание на 28.02.2017 г. (протокол стр. 2, ОХ том I л. 119). В първото по делото заседание на 28.02.2017 г. съдът е дал ход на делото, и ход на съдебното следствие по общия ред. Делото е било разгледано общо в 7 заседания: на 28.02.2017 г., 15.03.2017 г., 26.04.2017 г., 15.05.2017 г., 27.06.2017 г., 03.08.2017 г. и 25.09.2017 г. В съдебно заседание на 25.09.2017 г. съдът е приключил съдебното следствие и дал ход на съдебните прения. С присъда № 76 от 25.09.2017 г. съдът признал подсъдимия Г. за невинен и го оправдал по повдигнатото обвинение.

Срещу първоинстанционната присъда на 27.09.2017 г. бил подаден протест от зам.окръжния прокурор при Окръжна прокуратура Пловдив, по който било образувано ВНОХД № 647/2017 г. на Пловдивския апелативен съд. Делото е разгледано в две заседания – на 05.02.2018 г. и на 19.03.2018 г.,

в което били разпитани свидетели. На същата дата въззивният съд приключил съдебното следствие и изслушал съдебните прения. С присъда № 3 от 19.03.2018 г. Пловдивският апелативен съд отменил частично първоинстанционната оправдателна присъда и вместо това признал подсъдимия Г. Т. Г. за виновен в извършване на 11.07.2016 г. в гр. Пловдив на грабеж с причиняване на средна телесна на Т.И.И. – престъпление по чл. 199 ал. 1 т. 3 във вр. с чл. 198 ал. 1 от НК, като го осъдил на седем години лишаване от свобода. Въззивният съд потвърдил първоинстанционната присъда в останалата част. С срещу въззивната присъда била подадена на 19.03.2018 г. касационна жалба от защитника на подсъдимия, конкретизирана с допълнително изложение на 02.07.2018 г., по която било образувано наказателно дело № 782/2018 г. на ВКС I н.о. Делото е разгледано в едно заседание на 14.09.2018 г. С решение № 161 от 01.11.2018 г. ВКС отменил въззивната присъда в отменителната и осъдителната част и върнал делото на ПАС за ново разглеждане. Новообразуваното ВНОХД № 575/2018 г. е било разгледано в съдебно заседание на 13.12.2018 г. С решение № 22 от 07.02.2019 г. Пловдивският апелативен съд потвърдил първоинстанционната оправдателна присъда. Решението е влязло в сила на 01.03.2019 г.

Общата продължителност на наказателното производство срещу ищеца била 2 години 7 месеца и 13 дни, считано от датата на привличането на лицето като обвиняем 16.07.2016 г. до влизането на присъдата в сила на 01.03.2019 г.

Във връзка с образуваното наказателно производство, по отношение на ищеца Г. Т. Г. са били взети следните мерки за административна принуда по ЗМВР и мерки за процесуална принуда по НПК:

Първоначално ищецът Г. Т. Г. е бил задържан от органите на МВР на 14.07.2016 г. За задържането е издадена заповед рег. № 44133-153 от 14.07.2016 г. от полицейски служител в IV РУ на МВР Пловдив, в която като час на задържане е посочен 22:45 ч. (ОХ том I л. 197). Като основание за задържането е посочен чл. 72 ал. 1 т. 1 от ЗМВР, а като фактическо основание – „лицето е извършител на престъпление по чл. 198 ал. 1 от НК“. Следствени действия с ищеца са започнали на 15.07.2016 г. с извършване на разпознавания на лице по реда на чл. 171 от НПК, съответно в 9:45-9:55 ч. (ДП том I л. 75), в 11:10-11:20 ч. (ДП том I л. 73), в 15:20-15:30 ч. (ДП том I л. 55), в 15:40-15:50 ч. (ДП том I л. 85). В заповедта за задържане от 14.07.2016 г. е отбелязано, че лицето е освободено в 21:00 ч. на 15.07.2016 г. На същата дата 15.07.2016 г. в 21:30 ч. е издадена заповед рег. № 43833-191 от служител на III РУ на МВР гр. Пловдив за задържане на ищеца по чл. 72 ал. 1 т. 1 от ЗМВР, с фактическо основание „заподозрян като извършител на престъпление по чл. 198 ал. 1 от НК (ДП том I л. 48). На задържания е бил направен личен обиск, в който е описана като иззета сива платнена раница с намиращи се в нея лични вещи, без опис на вещите в раницата (ДП том I л. 49).

С постановление на прокурор в ПРП от 16.07.2016 г., издадено след привличане на лицето като обвиняем (ДП том I л. 37) ищецът е бил задържан за срок от 72 часа за подаване на искане до районния съд за вземане на мярка за неотклонение „задържане под стража“. Мярка за неотклонение „задържане

под стража“ е взета с определение от 19.07.2016 г. по ЧНД № 4528/2016 г. на Пловдивския районен съд (НОХД № 118/2017 г. ПОС том III л. 511-514). По искане на обвиняемия, мярката за неотклонение в досъдебното производство е била предмет на проверка по реда на чл. 65 от НПК и нейното изменение е било отказано с протоколно определение от 15.11.2016 г. по ЧНД № 2539/2016 г. на ПОС, потвърдено с определение от 22.11.2016 г. по ВЧНД № 632/2016 г. на ПАС. В съдебната фаза, мярката за неотклонение е била предмет на проверка от съдията докладчик по реда на чл. 256 (отм.) от НПК с разпореждането от 23.01.2017 г. за насрочване. След насрочване на делото, защитникът на подсъдимия е направил искане за изменение на мярка за неотклонение, по което искане било насрочено и проведено съдебно заседание на 09.02.2017 г. и допуснати доказателства. Назначена е съдебно-психиатрична експертиза със задачи дали подсъдимият страда от психично заболяване, може ли да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си и при наличие на психично заболяване, налага ли се специализирано лечение и възможно ли е да бъде провеждано в следствения арест и затвора гр. Пловдив. Заседанието е било отложено за 28.02.2017 г. В съдебно заседание на 28.02.2017 г. е бил даден ход на делото и ход на съдебното следствие, с прочитане на обвинителния акт и събиране на доказателства, без съдът да се произнесе по искането за изменение на мярката за неотклонение. С определение в съдебно заседание на 26.04.2017 г. (протокол стр. 47-48, ОХ том II л. 379) съдът е оставил без уважение искането за изменение на мярката за неотклонение. Определението е било потвърдено с определение от 09.05.2017 г. по ВЧНД № 235/2017 г. на ПАС. В съдебно заседание на 15.05.2017 г. по искане на защитата съдът е изменил мярката за неотклонение от „задържане под стража“ в „парична гаранция от 2000 лева“, като е взел и мярка за процесуална принуда по чл. 68 от НПКК „забрана за напускане пределите на Р. Б.“ (протокол стр. 16-17, ОХ том II л. 426-427). По частен протест на прокурора определението е било отменено и искането е било оставено без уважение с определение № 331 от 31.05.2017 г. по ВЧНД № 279/2017 г. на ПАС. В съдебно заседание на 27.06.2017 г. отново е направено искане за изменение на мярката за неотклонение, което е оставено без уважение от съда с определение от същата дата, потвърдено с определение от 05.07.2017 г. по ВЧНД № 371/2017 г. на ПАС. В съдебно заседание на 03.08.2017 г., след разпит на свидетел във връзка с установяване алибито на подсъдимия, по искане на защитата съдът е изменил мярката за неотклонение от „задържане под стража“ в „парична гаранция от 2000 лева“. По частен протест на прокурора това определение е било отменено с определение № 505 от 16.08.2017 г. по ВЧНД № 448/2017 г. на ПАС.

При постановяване на първоинстанционната оправдателна присъда в съдебно заседание на 25.09.2017 г., съдът е изменил мярката за неотклонение от „задържане под стража“ в „подписка“ (протокол от 25.09.2017 г. стр. 26-27, ОХ том III л. 654-655). Подсъдимият е бил освободен от затвора гр. Пловдив на 25.09.2017 г. Мярката за неотклонение „подписка“ е била потвърдена във въззивното производство с протоколно определение от 19.03.2018 г. по ВНОХД № 647/2017 г. на ПАС (протокол стр. 13, ВНОХД № 647/2017 л. 44).

След касационна отмяна на въззивната присъда по ВНОХД № 647/2017 г., с протоколно определение от 13.12.2018 г. по ВНОХД № 575/2018 г. (л. 24) въззивният съд отново е потвърдил мярката за неотклонение „подписка“ и е отказал да отмени мярката „забрана за напускане пределите на Р. Б.“. След влизане в сила на оправдателната присъда, мерките за процесуална принуда са били отменени с разпореждане № 519 от 18.03.2019 г. по НОХД № 118/2017 г. на ПОС.

Общата продължителност на задържането на ищеца по време на наказателното производство била 1 година 2 месеца и 9 дни, считано от 16.07.2016 г. – датата на постановлението за прокурора за задържане за 72 часа, до 25.09.2017 г. – датата на освобождаването на ищеца след изменението на мярката за неотклонение от „задържане под стража“ в „подписка“.

Към делото е приложено копие от досие на Г. Т. Г. от престоя му в затвора гр. Пловдив и медицинска документация за физическото му състояние и извършваните медицински прегледи и предписаното лечение. От медицински преглед в Следствения арест гр. Пловдив преди превеждането на ищеца в Пловдивския затвор се установява „сравнително добро общо състояние, адекватен, дефибрилен, бял дроб, сърце, корем б.о., кръвно налягане 115/75, без редовна терапия“. По време на престоя в Пловдивския затвор ищецът е правил оплаквания за влошаване на здравословното състояние, във връзка с които са му провеждани медицински прегледи и предписвани медикаменти.

По делото е установено, че на ищеца е било провеждано лечение във II психиатрична клиника при УМБАЛ „Света Марина“ гр. Варна с диагноза „Параноидна шизофрения“ за периода от 21.07.2013 г. до 29.07.2013 г., с констатации за „данни за слухови псевдохалюцинации с коментиращ и заповеден характер“, правилно протичане на мисловния процес „с параноидни налудности за отношение и въздействие“, емоционално и волево лабилен, с егодистонна сексуална ориентация“ (епикриза ОХ том II л. 266). За установяване на психичното му състояние, в хода на наказателното производство е била изготвена и приета съдебно-психиатрична експертиза, според която към момента на заключението освидетелстваният Г. бил в стабилно психично състояние, няма данни за психопатологична продукция, не са налице психотични болестни изживявания (налудности и халюцинации) и не се налагало специализирано лечение (ОХ том II л. 314). В настоящото производство е изготвена комплексна съдебно-психиатрична и психологична експертиза. Според заключението на вещите лица, към момента на освидетелстване ищецът не страда от личностново разстройство, но по данни от делото било налице влошаване на психичното му състояние по време на задържането му в следствения арест и затвора гр. Пловдив. В заключението вещите лица са отбелязали наличие на причинна връзка между периода на задържането, продължителността и динамиката на актовете на съда относно виновността на ищеца и влошаването на психичното му състояние. В съдебно заседание на 13.06.2021 г. вещите лица потвърждават наличието на шизофренно разстройство, описано в приложената медицинска документация, без към момента на освидетелстването да има данни за

обостряне на заболяването.

По делото е разпитан като свидетел защитникът на ищеца в наказателното производство адвокат В.П.П. за състоянието на ищеца по време на задържането му и разглеждането на делото (л. 135-137).

Така изложените обстоятелства, установени със събраните по делото доказателства, обуславят следните правни изводи на съда:

Нормите, съдържащи се в чл. 2 ал. 1 и чл. 4 от ЗОДОВ определят основанията и обема на отговорността на държавата по този закон. Съгласно цитираните разпоредби, държавата отговаря за всички имуществени и неимуществени вреди, причинени от изброените в чл. 2 ал. 1 актове и действия, които вреди са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо дали са причинени виновно от длъжностното лице. Когато основаниято за отговорността на държавата е привличане на лицето като обвиняем в досъдебно производство, не е необходимо действията на съответните органи и лица да са били изначално порочни. Отговорността на държавата се основава на последвалата оправдателна присъда на лицето по повдигнатото му обвинение, влязла в сила на 01.03.2019 г.

С привличането на лицето като обвиняем започва наказателно преследване срещу него, което безспорно рефлектира върху част от неговите права. Вероятността лицето да понесе наказателна репресия, е обстоятелство, което се отразява на неговата личност, на емоционално-психическото му състояние и неговото поведение. Следва да се има предвид и тежестта на престъплението, за които ищецът е бил привлечен като обвиняем: грабежи, извършени при условията на продължавано престъпление, част от тях с причиняване на средна телесна повреда, което престъпление е наказуемо с лишаване от свобода от 5 до 15 години. Чувството на неувереност и емоционална нестабилност се е засилило от психичните особености на ищеца – същият е страдал от параноидна шизофрения, което в конкретния случай довело до състояние на силна емоционално-психична нестабилност, установена от вещите лица по настоящото дело и от показанията на свидетеля П..

От значение в конкретния случай са и взетите по отношение на ищеца мерки за административна и процесуална принуда. Ищецът е бил задържан първоначално от органите на МВР за общо 48 часа, а впоследствие от прокурора за 72 часа, за внасяне на искане за вземане на мярка за неотклонение „задържане под стража“. Мярка за неотклонение „задържане под стража“ му е била взета на 19.07.2016 г. и е изменена на 25.09.2017 г. Вземането на мярка за неотклонение „задържане под стража“ ограничава правото на свободно придвижване, което е едно от основните права на ищеца според чл. 35 от Конституцията. Продължителният период на задържането му, ведно с данните за упражнено върху ищеца насилие от други задържани и лишени от свобода, довели до влошаване на емоционално-психичното състояние на ищеца, което се установява от комплексната съдебно-медицинска и съдебно-психиатрична експертиза. Ищецът изпадал в отчаяние и ярост и стигал до мисли за самоубийство, видно от показанията на св. П..

При преценка на характера и тежестта на претърпените от ищеца неимуществени вреди следва да се отчетат и констатираните тежки нарушения и пропуски при събиране на доказателствата в хода на досъдебното производство. Ищецът е бил привлечен като обвиняем след общо 48-часово задържане по чл. 72 от ЗМВР с различни заповеди в две различни управления на полицията. По време на наказателното производство са събрани доказателства за проведени „беседи“ с ищеца, а същият релелива твърдения за упражнено насилие от полицейските служители. Тези твърдения не са доказани, но самият факт на задържането на лицето за две денонощия, без предявяване на обвинение компрометиращ направените от ищеца самопризнания в качеството му на обвиняем по досъдебното производство. По време на задържането на ищеца е бил правен обиск два пъти, като при задържането му в IV РУ на МВР в протокола за обиск не са отбелязани иззети вещи, а при задържането му в III РУ на МВР в протокола за обиск е отбелязано само изземване на раница „с лични вещи“. От материалите по наказателното производство в съдебната му фаза и от показанията на свидетеля П. се установява, че сред личните вещи на ищеца се е намирало и заявление за издаване на национален осигурителен номер и отговор от Бюро по труда Камдън, Лондон. Ако този документ е бил приобщен към досъдебното производство и взет предвид от прокурора и разследващите органи, престоят на ищеца в чужбина по време на част от деянията, за които е обвинен, е могъл да бъде установен още в досъдебното производство с допълнителни следствени действия. Проведените разпознавания на ищеца са били опорочени, което е установено в съдебната фаза на производството и взето предвид от наказателния съд – описанието извършителя от свидетелите не съответства на външния вид на ищеца - подсъдим по наказателното дело. Самите разпити на свидетелите по реда на чл. 170 от НПК преди разпознаването са били недостатъчно подробни и частично противоречиви в описанието на извършителя или извършителите. Ако това е било взето предвид от органите на ответника и разследващите, чиито действия са процесуално ръководени от органите на ответника, не би се стигнало до привличането му като обвиняем, или обвиненията биха били оттеглени, със значително по-малко вреди за ищеца. За деянието на 11.07.2016 г., за което ищецът е бил обвинен (и признат за виновен с отменената присъда на ПАС) обвинението е било изградено на практика само върху признанията на ищеца, без да са били проведени никакви следствени действия за доказване или отхвърляне на участието му в това престъпление. Тежките нарушения на правилата за обективно и пълно разследване, допуснати от разследващите органи и П., са в пряка причинна връзка с претърпените от ищеца вреди, произтекли от обвинението му в извършване на престъпление.

Следва да се вземе предвид и публичното разгласяване на обвинението срещу ищеца в извършване на грабежи с причиняване на средна телесна повреда на възрастна жена, което разгласяване е било придружено с уронващи човешкото достойнство квалификации – „страшилището за бабите в Пловдив“ (ОХ том III л. 552). Горното също е било в безспорна причинна връзка с повдигнатите на ищеца обвинения, по които впоследствие е бил

оправдан.

Изложените обстоятелства дават основание на съда да определи справедливия размер на обезщетението за неимуществени вреди на 50 000 лева. Искът с правно основание чл. 2 ал. 1 т. 3 от ЗОДОВ е основателен до този размер.

Върху така определения размер ответникът дължи заплащане на законна лихва от датата на влизане на присъдата в сила- 01.03.2019 г. до окончателното изплащане.

Искът с правно основание чл. 2 ал. 1 т. 3 от ЗОДОВ е неоснователен в частта му над 50 000 лева до предявения размер от 150 000 лева. Не се доказаха претърпени от ищеца неимуществени вреди с по-голяма тежест и интензитет от установените от съда, които да обуславят присъждането на обезщетение в по-висок размер от определеното от съда.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

Осъжда П. на Р. Б. гр. София адрес: гр. София бул. **** да заплати на Г. Т. Г. ЕГН *****, адрес: гр. София кв. „Горубляне“ ж.к. **** сумата от 50 000 (петдесет хиляди) лева обезщетение за неимуществени вреди, причинени от обвинение в извършване на престъпление по чл. 199 ал. 1 т. 3 във вр. с чл. 198 ал. 1 и чл. 26 ал. 1 от НК, повдигнато с постановления за привличане на обвиняем от 16.07.2016 г., 18.07.2016 г. и 11.11.2016 г. по ДП № 224/2016 г. на III РУ на МВР гр. Пловдив, по което е бил оправдан с присъда № 76 от 25.09.2017 г. по НОХД № 118/2017 г. на Пловдивския окръжен съд, влязла в сила на 01.03.2019 г., ведно със законната лихва от 01.03.2019 г. до окончателното изплащане, като отхвърля предявения иск с правно основание чл. 2 ал. 1 т. 3 от ЗОДОВ в частта му над тази сума до предявения размер от 150 000 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____